

Ж е л ъ о. — Прѣкрачва прага и полита. Шомъ съгледва Йовка застава смирено. А-а-а!... Вий, Йовка Грозданова, тукъ! Махва лѣва ржка повѣлително. Азъ съмъ за еманципацията! Да живѣй еманципацията! Пристъпва и се ржува съ нея.

Й о в к а. — Здрависва се. Здравѣйте, Жельо.

Ж е л ъ о. — Обръща се къмъ Боря. Съ тебе всѣкога сме наедно; може да не се ржуваме, а тукъ Сочи на Йовка. Всички сѣдатъ. Така! Отъ Западъ, антимжжениска. Сочи съ прѣстъ. Ахъ, ти!

М а р а. — Къмъ Желя. Позволи ми, но неучтиво е. Видѣ гостенката и се захласна.

Ж е л ъ о. — Пакъ бѣлгарка и пакъ бѣлгарка! Ревнувате и ревнувате! Нали Боря?

Б о р ъ о. — Доловилъ насмѣшката. Ами ако и азъ започна!

Ж е л ъ о. — Ето! Вади ржканицата си. Тогава посочи си секундантитѣ. съ насмѣшка Имашъ право! Законната дотѣгва. А тѣй отъ Западъ и още антижен — — т. е. антимжжениска!

М а р а. — Моля, Жельо, доста!

Ж е л ъ о. — Ето моята съдба: навсѣкждѣ ще ти кажатъ доста! Почнахъ да служа като хората — небесата пратиха грѣмъ, изсушиха ржката ми; сега за прѣвъ пѣтъ рѣкохъ да се обясня въ любовъ — пакъ доста!

М а р а. — Ако е до любовъ — то друго.

Ж е л ъ о. — Тоестъ — шомъ е до крѣпостенъ актъ — — а, ха! Видите ли, ний никога не сме антиженисти! Само жени ни дайте!

Й о в к а. — Това го знаемъ и за това ви се иска да ни мѣнявате като кърпичкигѣ си!

Ж е л ъ о. — Пардонъ, вие сте идеалистка. Особено по новото поколение. — Къмъ Боря. Помнишъ оная карикатура — — Тя се навежда, а той ѣшепне: „Госпожице, само една цѣлувка въ полза на изкуството!...“ Хе-хе-хе! А тя, веднага съобразява: „Колко си наивенъ, колега! Изкуството иска много по-голѣми жертви!“ — Хе-хе-хе!

Дълго мълчание.